

Arkadaş 4

– ahmet-unal-c · 11 Kasım 2009

–Korgun'daki kibrit fabrikasında, poşet fabrikasında çalışanlar hakkında bir şeyler duymuştum. Üç ay deneme süresi veriyorlarmış. Üç ay sonrada kadroya almamak, sigortasını yatırmamak için çıktı, tekrar girdi işlemleri yapıyorlarmış. Sonuçta burayı alanları da bilmiyoruz ki.

–Gönlünü ferah tut bey, inşallah öyle yapmazlar. İnşallah kadronu verirler, artık farklı farklı yerlerde iş aramak, ilçe ilçe, inşaat inşaat dolaşmak zorunda kalmazsın.

–Artık yorulduğum zaten, inşaatlara işçi seçerken beni yaşlı görmeye, daha az seçmeye başladılar bile. Neyse bu işte bir düzen tutturayım, öğreneyim, sonra akşamları ek iş aramaya başlarım.

–İlk maaşınla dikiş makinesi parasını tamamlarsak, belki ek iş araman gerekmez. Belki bu çevrede dikiş işi çok çıkar, desteğim olur.

–Neyse hanım, şurada biraz kestireyim, çok tatlı uykum geldi.

Mahmut Bey, ilk günün yorgunluğu ile oturduğu yerde uyuklamaya başlamıştı. Hanımı üstüne bir battaniye örttü.

*** **

Ertesi gün okulda sıraya geçtiklerinde Mehmet neşeliydi. Sırasına geçerken Sakar Muzaffer ilk günkü gibi yine çarparak geçtiğinde de yüzündeki neşe kaybolmadı. Gözleri mahalle arkadaşlarını, Ali ile Osman'ı arıyordu. Tam onları sıranın önlerinde görmüştü ki, yanına gelen Kutay; "Bakın köylü buradaymış" diye seslendi ve arkadaşları Dev Turgut'la Sarı Erkut'a gülümsedi. Üçü birden gülerken, Mehmet'in hiç bozulmadan, yüzündeki gülüşle dönmesi, onunla dalga geçmeye çalışan Kutay'ı sinirlendirdi. Şöyle bir süzdükten sonra; "Ne o başka gömleğin yok galiba, yine dikişli gömlekle gelmişsin, ayakkabıların da eski".

Mehmet, "Babam, anneme dikiş makinesi alacak, o zaman daha güzel dikecek." Sonra kendi ayakkabılarına baktı, savunmak için bir şey söyleyecekti. Ayakkabıların görünüşü pek de güzel değildi, sustu. Onlarla daha fazla tartışmamak için sıranın ilerisine doğru adım atmak istedi, Kutay omzundan tutup engelledi; "Dur bakalım köylü, senin yerin sıranın en sonu". Kutay, kendisinden ufak Mehmet'i geriye doğru iteklerken, Erkut da çelme takınca Mehmet yere düştü. Mehmet, suratı asılmış, üstünü çırparak kalkarken, uzaktan onu gören Osman yanlarına geldi.

–Ne oluyor burada?

Osman da iri sayılmazdı ama Osman'ın babasının okula gelip, çok öfkeli halde kendilerini ikaz ettiğini unutmamışlardı.

–Bu yeni çocuk, ...Köylü Mehmet yürümeyi bile bilmiyor, yere düştü.

Mehmet'e gülen çocuklara öfkeyle baksa da, öğrenciler içeri alınmaya başlayınca, Osman, bir şey söylemedi.

Öğretmenleri Leyla Hanım güler yüzle sınıfa girdiğinde, Kutay hemen atıldı.

–Öğretmenim, oturma sırasında değişiklik yapacaktınız. Ali benim yanıma oturabilir.

–Senin yanın dolu.

–Turgut arka sıraya, Erkut'un yanına geçecek.

Öğretmen kaşlarını çattı;

–Başka kim nereye oturacak, liste hazırlasaydın bari! Kutay, sen misin öğretmen, ben miyim?

–Ama öğretmenim.

Öğretmen bakışları öfkeli, başını hafifçe 'Otur' diye salladı.

Kutay, canı sıkılmış vaziyette oturdu. Sıra arkadaşına fısıldadı.

–Babama o kadar şikâyet ettim, öğretmenimi şikâyet etsin, değiştirsin diye dinlemedi beni. Bak şimdi benle uğraşılıyor.

Turgut;

–Öğretmeni mi şikâyet ettin. Olur mu hiç?

–Sen sus Turgut, hiç konuşma. Senin baban zengin mi, milletvekili olan, vali yardımcısı olan tanıdığın var mı?

–Yok.

–Benim var işte. Babam yapmazsa, anneme söyleyeceğim, şikâyet ettireceğim.

–Ama ama o bizim öğretmenimiz. Babam derki öğretmenin hakkı ödenmezmiş.

–Turgut sus, kafamı kızdırma...

Öğretmen, onları görmüştü.

–Kutay, sen bu ders en ön sıraya gel bakayım. Yakınımda ol.

–Ama öğretmenim, benim boyum çoğundan uzun.

Öğretmen, eliyle sert bir işaret yaptı.

Kutay, isteksiz isteksiz, en öndeki sınıfın en güler yüzlü çocuğu Recep ile yer değiştirdi. Recep'in her zaman güler yüzlü olduğunu bilmiyormuş gibi, yanından geçerken fısıldadı;

–Gül bakalım, görürsün sen.

–Sana gülmüyorum ki...

Leyla öğretmen elini masasındaki kitaplara uzatmıştı ki, vazgeçti.

–Çocuklar, tatilde neler yaptığınızı anlattınız. Bu gün de dilbilgisi ve matematiğe başlayacağız ama ben bir şey daha merak ediyorum. Onu da konuşalım, ikinci saatimizde dersimize başlarız. Eeveet... Herkes tatilde ne yaptığını anlattı ama kimse kitap okuduğundan bahsetmedi. Kimler kitap okudu bakalım.

Öğrencilerin yarından azı ellerini kaldırmıştı.

–Sen söyle Recep.

–Nasrettin hoca fıkraları kitabını okudum.

–Aferin Recep. Nasrettin hoca fıkraları her yaşta ayrı bir tatla okunur ve ders verici örnekler içerir. Sen söyle Emine.

–Ben Polyanna'yı okudum.

–Çok güzel Emine, umarım onun gibi hayata olumlu ve neşeyle bakarsın. Ayşe ?

–Şeker Portakalı'nı okudum ama çok ağladım.

–Ben de yıllar önce okumuştum ve ağlamıştım. Güzel bir kitaptı. Sen de söyle Osman.

–Öğretmenim ben de 'Çocuk Kalbi'ni okudum ama bitiremedim henüz.

–Evet, her zaman arkadaşlarını sevmeyi, hep iyi insan olmayı öğütleyen bir kitaptı o da. Bu

bahsettiğimiz kitapları zaman içinde hepinizin okumasını isterim. Güzel kitaplar, güzel hikâyeler okudukça sizin de iyi insanlar olacağınıza inanıyorum. İki şeyi unutmayın benim canlarım, öğretmenlerinizden, arkadaşlarınızdan da güzellikler alacaksınız mutlaka ama kitaplar okuyup, onlardan da güzellikler alabilirsiniz. Ve ikinci olarak şu sözümü unutmayınız, siz ne kadar iyi olursanız, çevrenizdekileri de etkilersiniz ve dalga dalga çevrenizde sevgiden, iyilikten hoşlanan halkalar oluşur. Öğretmen en son sıradaki Ali ile Mehmet'e doğru baktı.

–Eveet... Aramıza yeni katılan arkadaşlarımıza soralım bakalım. Önce sen söyle Ali.

–Ben okumadığım kitaplarımın filmini aldırırım anneme, evde seyrettim.

–Olmadı Ali. Kitap okumakla film seyretmek aynı değil ki.

–Niye öğretmenim, filmler iyiydi, DVD'sini aldık.

–Kitap okumak sizin hayal gücünüzü geliştirir. Yazarın bahsettiği yerleri, olayları, kahramanları hayalinizde canlandırırınız. Filmler size her şeyi hazır halde sunar, hayal edecek fazla bir şey bırakmaz. Mesela bir masal anlatsam ve bir devden bahsetsem, hepiniz bu dev ayrı ayrı hayal edersiniz. Bu sizin bağımsız düşünmenize de yardımcı olur, sizi yeniliklere de açık hale getirir. Film seyretmeyin demiyorum ama mutlaka kitap okumanız gerekiyor. Tamam mı arkadaşlar, anlaştık mı?

Sınıftan çoğu öğrencinin sesi yükseldi;

–Anlaştık öğretmenim.

–Otur Ali. Sen kitap okudun mu Mehmet?

Mehmet biraz çekingen,

–Okuyamadım öğretmenim.

–Annen, baban hikaye, masal okumadı mı hiç, veya anlatmadı mı?

Mehmet bu kez sevinçle gülümseyerek;

–Dedem bana 'Dede Korkut Masalları'nı anlattı, ninem de 'Keloğlanın Maceralarını'

–Bu da çok güzel, bu da hayal gücünüzü geliştirir. Anlatılanları gözünüzde canlandırmaya çalışmanız için faydalıdır. Dedelerinizin, ninelerinizin anlatması çok güzeldir ama onların bilmediği bir kitabı merak ederseniz ne olacak! Tabi ki gidip kütüphaneden almanız gerekecek. Hepinize söylüyorum arkadaşlar, okul kütüphanesinden kitap alıp okuyun, gerekirse benden de isteyebilirsiniz, bulup getiririm. Yeter ki siz okumaya vakit ayırın.

–Tamam öğretmenim.

*** **

Beden dersinde öğretmeni beklerken çocuklar şakalaşyordu. Mehmet, top oynayanların peşine takılmış koşturuyordu ama önünden geçen topa bile vuramıyordu. Kutay şık ve temiz eşofmanlarıyla kenarda duruyordu. Haline gülerek Mehmet'e seslendi;

–Hey, köylü sen ne bilirsin top oynamayı.

–Olsun, öğrenirim.

–Yok canım, ayakkabılarının eskiliğine bak. Sen hiç bir sporu bilmezsin.

–Güreş biliyorum.

Kutay, Mehmet'e alıcı gözle bir baktı. Kendisine göre epey ufak göründü. "Tek elimle bile yenerim" diye düşündü.

Yazan : Ahmet Ünal ÇAM

--- DEVAMI VAR ---